

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **Ing. L. H.**, zastoupený JUDr. Jarmilou Lipnickou Pešlovou, advokátkou se sídlem Přívozská 10/703, Ostrava, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 117, Ostrava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 9. 2018, č. j. MSK 53307/2018, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 13. 2. 2019, č. j. 22 A 53/2018 – 32,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 19. 9. 2018, č. j. MSK 53307/2018 (dále jen „napadené rozhodnutí“) bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Ostravy, odboru dopravně správních činností (dále jen „prvostupňový správní orgán“) ze dne 5. 2. 2018, č. j. SMO/067794/18/DSČ/Lipk-BS (dále jen „prvostupňové správní rozhodnutí“), kterým byla podle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), zamítnuta jako nedůvodná jeho námitka proti záznamu bodů v registru řidičů a potvrzeny provedené záznamy bodů.

[2] Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce u Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“) žalobou, jíž se domáhal jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Uvedl, že požádal o výpis z bodového hodnocení řidiče (květen 2017), v němž měl zaznamenáno celkem

7 bodů; domníval se tedy, že není nutné přijímat žádná opatření k mimořádnému odečtu bodů, jako např. absolvování speciálního školení v zákonem určeném zařízení. Následně však obdržel výzvu prvostupňového správního orgánu k odevzdání řidičského průkazu (15. 1. 2018), neboť dosáhl 12 bodů v bodovém hodnocení. Zjistil, že mu byl (nad rámec bodů zapsaných v kartě řidiče k okamžiku požadovaného výpisu) proveden ještě záznam 7 bodů ke dni 20. 8. 2016, a to na podkladě oznámení o pravomocném rozhodnutí o podmíněném zastavení trestního stíhání. Státní zastupitelství však dle žalobce pochybilo, neboť předmětné rozhodnutí nebylo prvostupňovému správnímu orgánu doručeno k provedení záznamu bodů ve lhůtě podle § 123b odst. 3 písm. c) bod 1 zákona o silničním provozu (nýbrž bylo zasláno až 8. 1. 2018). Žalobce však měl mít předmětných 7 bodů zaznamenaných v kartě řidiče již k okamžiku vyžádaného výpisu (květen 2017). Při včasné záznamu tohoto bodového postihu by mohl učinit opatření k odečtu bodů; navíc, i kdyby tak neučinil, dosáhl by 12 bodů dříve a lhůta pro zákaz řízení v trvání jednoho roku by již uplynula.

Rozsudek krajského soudu

[3] Krajský soud podanou žalobu rozsudkem ze dne 13. 2. 2019, č. j. 22 A 53/2018 – 32 (dále též „napadený rozsudek“), zamítl. Zdůraznil, že žalobce nezpochybňoval provedení záznamu bodů na základě nezpůsobitelných podkladů, ani že bodové hodnocení neodpovídá příslušným deliktům, pročez se krajský soud těmito otázkami v souladu s dispoziční zásadou vůbec nezabýval. Již v průběhu námitkového řízení se totiž spor mezi žalobcem a správními orgány koncentroval pouze na jediný bod, a to důsledky opožděného záznamu bodů do registru řidičů.

[4] Připomenul, že předmětné usnesení o podmíněném zastavení trestního stíhání ze dne 10. 8. 2016, sp. zn. 9 ZT 98/2016, které nabylo právní moci dne 20. 8. 2016, bylo státním zastupitelstvím doručeno příslušnému správnímu orgánu až 8. 1. 2018; teprve poté došlo na jeho podkladě k samotnému záznamu bodů do karty řidiče. Krajský soud proto uznal, že nebyla dodržena zákonná lhůta stanovená v § 123b odst. 3 písm. c) bodě 1 zákona o silničním provozu, podle kterého je státní zástupce povinen doručit usnesení o podmíněném zastavení trestního stíhání příslušnému obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností do 5 pracovních dnů ode dne nabytí jeho právní moci; stejnou lhůtu po obdržení podkladového rozhodnutí pak má podle § 123b odst. 2 téhož zákona příslušný správní orgán k provedení záznamu bodů do registru řidičů. V rozhodovací praxi správních soudů však nejsou pochybnosti o tom, že se nejedná o lhůty prekluzivní, nýbrž o lhůty pořádkové, s jejichž marným uplynutím nepojí zákon žádné právní následky. Jejich nedodržení proto nemá vliv na povinnost příslušného správního orgánu dokončit proces spojený se zaznamenáváním bodů do registru řidičů ani na právní následky se záznamem bodů spojené. Krajský soud proto uzavřel, že přestože lhůta stanovená zákonem pro doručení podkladu pro záznam bodů nebyla dodržena, zákon s jejím překročením žádné automatické důsledky pro záznam bodů nespojuje; prvostupňový správní orgán proto nepochybil, pokud poté, kdy mu bylo doručeno (byť opožděně) příslušné pravomocné usnesení státního zástupce, body žalobci zaznamenal a po zjištění dosažené hranice 12 bodů jej vyzval k odevzdání řidičského průkazu. Zároveň však poukázal na to, že není namístě jakkoliv bagatelizovat pořádkové lhůty jenom proto, že s jejich uplynutím není spojen zánik práva či povinnosti; přestože nedodržení pořádkové lhůty nemá za následek prekluzi ve vztahu k záznamu bodů do registru řidičů, nic to nemění na povinnosti správních orgánů (státního zástupce) příslušný úkon ve stanovené lhůtě provést s tím, že její nedodržení může zakládat jiné právní následky (např. se může jednat o nesprávný úřední postup).

[5] Zároveň dodal, že byt' nelze předem zcela vyloučit situaci, při které bude porušení pořádkových lhůt stanovených v § 123b odst. 2 a 3 zákona o silničním provozu natolik výrazné,

pokračování

či bude mít takové negativní následky na veřejná subjektivní práva účastníka, že to může ovlivnit i rozhodování v námitkovém řízení nebo v jeho soudním přezkumu, v řešené věci krajský soud žádné okolnosti zvláštního zřetele hodné vyžadující jakýkoliv mimořádný korektiv neshledal. Žalobce nepochybně věděl o podmíněném zastavení trestního stíhání a nemohl proto rozumně předpokládat, že to nebude mít vliv na jeho bodové hodnocení; skutečnost, že usnesení o podmíněném zastavení trestního stíhání patří mezi podklady pro záznam bodů, je totiž zřejmá ze zákona o silničním provozu. Při zachování přiměřené míry obezřetnosti, kterou lze po držiteli řidičského oprávnění požadovat, tak ani po obdržení výpisu z bodového hodnocení nemohl být žalobce v legitimním očekávání, že mu body na podkladě usnesení o podmíněném zastavení trestního stíhání nakonec zaznamenány nebudou.

[6] Krajský soud nadto konstatoval, že i kdyby akceptoval tvrzení žalobce, že byl po obdržení výpisu z května 2017 subjektivně přesvědčen, že body podle usnesení o podmíněném zastavení trestního stíhání mu již zaznamenány nebudou, nemohl u něj tento „omyl“ vyvolat žádné závažné následky. V té době by totiž neměl žádnou možnost svůj stav bodů jakkoliv ovlivnit. Při včasné zaznamenání sporných bodů by se z daného výpisu maximálně dozvěděl, že byl „vybodován“, a měl by buď možnost na výzvu odevzdat řidičský průkaz, nebo podat námitky a vést námitkové řízení proti zaznamenaným bodům, stejně tak jako po obdržení výzvy ze dne 8. 1. 2018. Odečtení bodů na základě školení bezpečné jízdy by mu podle § 123e odst. 4 písm. b) zákona o silničním provozu již v té době neumožňoval nejen 7 bodový záznam podle usnesení o podmíněném zastavení trestního stíhání, ale také celkový počet bodů, který by dosáhl konečné hranice 12. Jediným praktickým důsledkem řádného postupu státního zástupce by tedy pro žalobce dle krajského soudu bylo, že by k dosažení 12 bodové hranice došlo již o zhruba 1 rok dříve. Jakkoliv nelze vyloučit, že v důsledku ročního oddálení pozbytí řidičského oprávnění mohlo potencionálně dojít k jistému zásahu do jeho práv (byť ten v tomto směru nic netvrdil), nejedná se o skutečnost, která by byla sama o sobě důvodem pro to, aby zákonné následky spojené s dosažením 12 bodů zanikly či byly žalobci prominuty.

II. Kasační stížnost žalobce a vyjádření žalovaného

[7] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, ve které navrhl napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení. Tvrdí, že právě v jeho případě se jedná o onu výjimečnou situaci, v níž porušení pořádkových lhůt stanovených v § 123b odst. 2 a 3 zákona o silničním provozu je tak významné, že mělo ovlivnit i rozhodování v námitkovém řízení. Je sice pravdou, že řidič je povinen si uchovávat znalosti právní úpravy; skutečnost, že podmíněné zastavení trestního stíhání vede k záznamu 7 bodů v registru řidičů, je však vědomost naprosto specifická, běžně mezi řidiči neznámá. Stěžovatel poukazuje na to, že o tomto speciálním zákonném ustanovení často nevědí ani odborníci v dané oblasti, neboť se nejedná o zásadu přesně formulovanou zákonem. Důvodně tedy předpokládal, že pokud mu předmětný bodový záznam nebyl učiněn v průběhu jednoho roku, tak již tato skutečnost nastat nemůže. Nedodržení těchto lhůt mělo za následek závažný dopad na jeho oprávněné zájmy, neboť ztrátou řidičského oprávnění je poškozen ve svých podnikatelských aktivitách a rovněž v osobním a rodinném životě.

[8] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační námitce spočívající ve stěžovatelově tvrzené nevědomosti, že podmíněné zastavení trestního stíhání má za následek záznam 7 bodů do karty řidiče (neboť to není v zákoně přesně formulováno a takovou znalost často nemají ani odborníci), uvedl, že tuto námitku stěžovatel nepředestřel již v žalobě, protože je nepřípustná. Nadto poukázal na § 123b odst. 2 písm. d) zákona o silničním provozu, kde je tento následek výslovně uveden. Naopak ze zákona dle něj nevyplývá, že by pro záznam bodů byla stanovena jakákoliv propadná lhůta. V ročním oddálení pozbytí řidičského oprávnění pak neshledává

žádnou mimořádnou okolnost, pro kterou by se na případ stěžovatele mělo pohlížet jako na výjimečný; pouze ten fakt, že by k témuž následku pravděpodobně došlo v jinou dobu, než se ve skutečnosti stalo (avšak nastal by v každém případě), nelze podle žalovaného považovat za natolik závažný zásah do práv stěžovatele, který by mohl odůvodnit nezaznamenání bodů na základě předmětného rozhodnutí státního zástupce. Takový následek ostatně ani nelze ze zákona dovodit, neboť správní orgány jsou oprávněny činit pouze to, co jim zákon dovoluje, a v dané situaci nebyly oprávněny záznam bodů neprovést.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval posouzením, zda byly splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, vůči němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, stěžovatel je v řízení zastoupen advokátem dle § 105 odst. 2 s. ř. s. a jsou splněny i obsahové náležitosti stížnosti dle § 106 s. ř. s.

[10] Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a přípustně uplatněných důvodů. Stěžovatel uplatnil kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[11] Kasační stížnost není důvodná.

[12] Podle § 123b odst. 1 zákona o silničním provozu „řidiči motorového vozidla, kterému byl příslušným správním orgánem uložen správní trest za přešupek nebo za jednání vojáka označené za přešupek ve zvláštním právním předpise, nebo mu byl uložen kázeňský trest za jednání mající znaky přešupku anebo mu byl soudem uložen trest za trestný čin nebo jehož trestní stíhání bylo podmíněně zastaveno nebo u něhož bylo rozhodnuto o podmíněném odložení podání návrhu na potrestání, a přešupek, jednání vojáka označené za přešupek ve zvláštním právním předpise, jednání mající znaky přešupku anebo trestný čin, za který mu byl uložen trest nebo pro nějž bylo trestní řízení vedeno, spáchal jednáním zařazeným do bodového hodnocení, se zaznamená v registru řidičů stanovený počet bodů.“ Dle odst. 2 písm. d) téhož ustanovení „záznam v registru řidičů provede příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností ke dni nabytí právní moci rozhodnutí o uložení správního trestu za přešupek nebo za jednání vojáka označené za přešupek ve zvláštním právním předpise, rozhodnutí o uložení kázeňského trestu za jednání mající znaky přešupku anebo rozhodnutí, kterým se ukládá trest za trestný čin, nebo ke dni nabytí právní moci rozhodnutí o podmíněném odložení podání návrhu na potrestání nebo podmíněném zastavení trestního stíhání, a to nejpozději do 5 pracovních dnů ode dne, kdy mu bylo doručeno rozhodnutí o podmíněném odložení podání návrhu na potrestání nebo podmíněném zastavení trestního stíhání.“

[13] Dle § 123b odst. 3 písm. c) bod 1 zákona o silničním provozu „oznámení nebo rozhodnutí uvedená v odstavci 2 příslušnému obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností doručí soud nebo státní zástupce, který rozhodl v prvním stupni řízení, jde-li o rozhodnutí uvedená v odstavci 2 písm. c) a d), a to do 5 pracovních dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí, nabylo-li rozhodnutí právní moci v prvním stupni řízení.“

[14] Na základě § 123e odst. 4 písm. b) zákona o silničním provozu „příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností rovněž provede záznam v registru řidičů o odečtení 3 bodů z dosaženého počtu bodů řidiči, který podal písemnou žádost o odečtení bodů a neměl ke dni ukončení školení bezpečné jízdy ve středisku bezpečné jízdy v registru řidičů zaznamenáno více než 10 bodů za porušení právních předpisů ohodnocená méně než 6 body.“

[15] Nejvyšší správní soud shrnuje (což konstatoval již krajský soud a není ostatně sporné ani mezi účastníky řízení), že v projednávaném případě skutečně došlo ze strany státního zastupitelství k nedodržení zákonné lhůty dle § 123b odst. 3 písm. c) bod 1 zákona o silničním

pokračování

provozu; tato lhůta je přitom pouze pořádková, nikoliv prekluzivní, tudíž s jejím uplynutím nejsou *ex lege* spojeny žádné právní důsledky. Stěžovatel má však za to, že právě v jeho případě se jedná o zcela výjimečnou situaci, v níž porušení předmětné pořádkové lhůty je tak významné, že mělo ovlivnit i rozhodování v námitkovém řízení; došlo totiž k dotčení jeho oprávněných zájmů, neboť ztrátou řídičského oprávnění je poškozen ve svých podnikatelských aktivitách a rovněž v osobním a rodinném životě. Nejvyšší správní soud ovšem konstatuje, že tato kasační námitka je značně obecná. Stěžovatel pouze uvádí svůj nesouhlas s posouzením krajského soudu ohledně nepodřazení jeho situace pod kategorii „výjimečných případů“, nikterak však již konkrétně nepolemizuje s řadou přesvědčivých a řádně zdůvodněných argumentů, které krajský soud k tomuto závěru vedly. S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud poukazuje na to, že již v rozsudku ze dne 2. 12. 2011, č. j. 2 Afs 11/2011 – 90, upozornil, že „řízení o kasační stížnosti je ovládáno dispoziční zásadou (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.), a proto kvalita a preciznost ve formulaci obsahu stížnostních bodů a jejich odůvodnění v kasační stížnosti v podstatě předurčuje obsah rozhodnutí kasačního soudu“ (dále srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2011, č. j. 1 As 67/2011 – 108, ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 – 54, ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 92/2015 – 29, ze dne 29. 1. 2015, č. j. 8 Afs 25/2012 – 351, či ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 – 58, č. 835/2006 Sb. NSS). Jelikož se Nejvyšší správní soud se závěry krajského soudu ztotožňuje, považuje za dostatečné zdůraznit stěžejní důvody, proč ve stěžovatelově případě není na místě vyvodit z nedodržení pořádkové lhůty dle § 123b odst. 3 písm. c) bod 1 zákona o silničním provozu následky nepředvídané zákonem, tedy nezákonnost provedeného záznamu bodů do karty řidiče. Jednak stěžovatel musel vědět o vydání předmětného usnesení o podmíněném zastavení trestního stíhání (prvostupňovému správnímu orgánu bylo dodáno s vyznačenou doložkou právní moci, tudíž muselo být stěžovateli řádně doručeno); ten proto nemohl mít rozumný důvod předpokládat, že toto rozhodnutí nebude mít (pouze z důvodu značné prodlevy s jeho reflektováním v kartě řidiče) vliv na bodové hodnocení. Rozhodující jsou však dle Nejvyššího správního soudu důsledky daného pochybení; řádné dodržení předmětné pořádkové lhůty by totiž nemělo žádný faktický vliv na postavení stěžovatele. Ten by se maximálně o rok dříve dozvěděl, že byl „vybodován“, ovšem procesní důsledky by byly stejné jako po obdržení výzvy ze dne 8. 1. 2018. Odečtení bodů na základě školení bezpečné jízdy by stěžovateli (k okamžiku pořízení si výpisu bodového hodnocení) již podle § 123e odst. 4 písm. b) zákona o silničním provozu neumožňoval nejen 7 bodový záznam (na základě usnesení o podmíněném zastavení trestního stíhání), ale také celkový počet bodů, který by v té době (květen 2017) již dosáhl konečné hranice 12 bodů (tj. 3 body ke dni 1. 8. 2016, 7 bodů ke dni 20. 8. 2016, 2 body ke dni 31. 1. 2017). Bez ohledu na nedodržení lhůty pro doručení podkladového rozhodnutí státním zastupitelstvím by stěžovatel ani v případě pořízení „aktuálního“ výpisu bodového hodnocení (květen 2017) nemohl v tomto okamžiku již nic změnit na skutečnosti, že byl v důsledku svých dřívějších bodových záznamů „vybodován“. I v případě zcela správného procesního postupu všech orgánů by stěžovatel byl nutně nastoupivší dočasnou ztrátou řídičského oprávnění dotčen na svých osobních, rodinných a podnikatelských aktivitách (což je zcela předvídaný důsledek existence tzv. „bodového systému“), byť by se tak stalo o nějakou (vzhledem k možnému procesnímu vývoji těžko zcela přesně specifikovanou) dobu dříve. Nejvyšší správní soud však uzavírá, že stěžovatel netvrdí žádnou skutečnost, pro niž by pozdější pozbytí řídičského oprávnění mělo do jeho práv zasáhnout intenzivněji než v případě dodržení zákonných lhůt při procesu zaznamenávání bodů do jeho karty řidiče. Kasační námitka je proto nedůvodná.

[16] Dle stěžovatelovy kasační argumentace je dále skutečnost, že podmíněné zastavení trestního stíhání vede k záznamu 7 bodů v registru řidičů, vědomost naprosto specifická, běžnému řidiči neznámá, přičemž ji údajně často nevědí ani odborníci v dané oblasti. Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel takovou námitku uplatnil poprvé až v řízení o kasační stížnosti; byť by ji však neshledal nepřípustnou ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. (neboť jí stěžovatel

mohl reagovat na odůvodnění krajského soudu týkající se jeho tvrzeného legitimního očekávání v budoucí neprovedení záznamu bodů za podmíněné zastavení trestního stíhání), nepovažuje ji za důvodnou. Nejvyšší správní soud má totiž za to, že v § 123b odst. 1 zákona o silničním provozu je zcela jasně a explicitně uvedeno, že stanovený počet bodů se zaznamená v registru řidičů taktéž řidiči motorového vozidla, jehož trestní stíhání bylo podmíněně zastaveno, pokud trestný čin, pro nějž bylo trestní řízení vedeno, spáchal jednáním zařazeným do bodového hodnocení. Z předmětného usnesení státního zastupitelství o podmíněném zastavení trestního stíhání vůči stěžovateli (které bylo podkladem pro záznam bodů v kartě řidiče) pak plyne, že stěžovatel byl trestně stíhán pro „*skutek právě kvalifikovaný jako přečin těžkého ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 147 odst. 1, odst. 2 trestního zákoníku*“, kterého se dopustil tím, že jako řidič osobního vozidla nerespektoval svistou dopravní značku „*Stůj, dej přednost v jízdě!*“, pročez nedal přednost v jízdě autobusu MHD, v důsledku čehož v tomto autobusu došlo k pádu a těžkému zranění cestujících. Z přílohy zákona o silničním provozu „*Přehled jednání spočívajících v porušení vybraných povinností stanovených předpisy o provozu na pozemních komunikacích a počet bodů za tato jednání*“ se přitom podává, že za „*způsobení dopravní nehody porušením povinnosti řidiče, při které došlo k usmrcení nebo k těžké újmě na zdraví jiné osoby*“ se řidiči zapisuje „*7 bodů*“. Rozhodná právní úprava je tedy v daném případě zřejmá a srozumitelná; ostatně je logikou svého legislativního vyjádření systematicky naprosto obdobná zakotvení bodového postihu za přestupky. Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že v souladu s právním principem „*ignorantia legis non excusat*“ (čili „*neznalost zákona neomlouvá*“) nelze námitce stěžovatele přisvědčit.

IV. Závěr a náklady řízení

[17] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že nebyly naplněny stěžovatelem uplatněné kasační námitky, taktéž neshledal vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti; proto zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 s. ř. s., věty poslední. O věci přitom rozhodoval bez jednání za podmínek § 109 odst. 2 s. ř. s.

[18] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobce neměl v tomto kasačním řízení úspěch a úspěšnému žalovanému nevznikly náklady přesahující jeho běžnou úřední činnost. Proto soud vyslovil, že žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému ji nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. ledna 2020

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu